

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **Základní škola J. A. Komenského Louny, Pražská 101,**
příspěvková organizace, IČO: 49123882
se sídlem Louny, Pražská 101
zastoupený advokátkou Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou
se sídlem Mohelnice, Olomoucká 36

proti
žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
se sídlem Praha 1, Staroměstské nám. 6

o žalobě proti rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj ze dne 30. 6. 2020, č. j. MMR-32495/2020-26,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ministryně pro místní rozvoj (dále jen „žalovaný“) podle § 14e odst. 2 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících

zákonů, (dále jen „rozpočtová pravidla“) rozhodla pod bodem I. tak, že opatření poskytovatele dotace ze dne 26. 3. 2020, kterým nebyla dle § 14e rozpočtových pravidlech za porušení části III. odstavce 1 bod 2 podmínek dotace ze dne 12. 7. 2018 vyplacena část dotace ve výši 5 % z částky poskytnuté podpory na dotčenou zakázku, tj. ve výši 239 283,46 Kč, je oprávněné. Námitky žalobce jsou nedůvodné. Pod bodem II. žalovaný potvrdil opatření poskytovatele dotace spočívající v nevyplacení části dotace ve výši 5 % z částky poskytnuté podpory na dotčenou zakázku, tj. ve výši 239 283,49 Kč. Tato částka nebyla žalobci vyplacena s konečnou platností.

2. Důvodem finanční opravy byl závěr správních orgánů, že žalobce při zadávání veřejné zakázky ve zjednodušeném podlimitním řízení dle § 53 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, (dále jen „ZZVZ“) porušil v části č. 1 veřejné zakázky a v části č. 4 veřejné zakázky § 36 odst. 1 ZZVZ a § 73 odst. 6 ZZVZ ve spojení s porušením zásady přiměřenosti dle § 6 odst. 1 ZZVZ a zásady diskriminace dle § 6 odst. 2 ZZVZ tím, že v zadávacích podmínkách uvedl, že k prokázání technické kvalifikace dle § 79 odst. 2 písm. b) ZZVZ požaduje:

- pro část č. 1 veřejné zakázky doložit zkušenosti s min. třemi dodávkami obdobného charakteru, tzn. zajištění konektivity školského zařízení prostřednictvím realizace LAN/WAN, přičemž všechny tyto tři dodávky musely být poskytnuty školskému zařízení a současně každá z těchto dodávek musela být v hodnotě nejméně 250 000 Kč bez DPH,
- pro část č. 4 veřejné zakázky doložit zkušenosti s min. třemi dodávkami obdobného charakteru, tzn. dodávka a instalace koncových prvků, ICT a příslušenství pro odbornou učebnu výpočetní techniky, přírodních věd, jazykovou učebnu, přičemž všechny tyto tři dodávky musely být poskytnuty školskému zařízení a současně každá z těchto dodávek musela být v hodnotě nejméně 1 400 000 Kč bez DPH.

II. Obsah žaloby

3. V podané žalobě žalobce nesouhlasil se závěrem správních orgánů a tvrdil, že specifikoval technickou kvalifikaci dle § 79 odst. 2 písm. b) ZZVZ s přihlédnutím ke specifikům zakázky a jejím širším souvislostem (realizace v rámci projektu IROP). ZZVZ žádným způsobem nezakazuje zadavateli blíže specifikovat požadavky na významnou zakázku, zejména s přihlédnutím k zajištění požadované úrovně kvality a naplnění specifických potřeb žalobce. Součástí předmětu zakázky je mimo dodávky a instalace AV a ICT technologií i zaškolení žalobce. Předmět plnění se tedy nezaměřuje pouze na dodávku a instalaci, ale vztahuje se i k výukovému obsahu a jeho následné aplikaci. Žalobce při stanovení technické kvalifikace zohlednil i skutečnost, že komplexní řešení odborné učebny zahrnuje také integraci do školního prostředí. Tvrdil, že má plné právo chtít dodávku speciálně pro své zaměření. V tomto směru bylo navrženo i technické řešení, které zohledňuje specifické potřeby školství, včetně kvalifikovaného servisu, se zajištěním školení. Bez těchto kompetencí dodavatele by se žalobce vystavil riziku, že vybraný dodavatel dodá pouze technické řešení a nebude již schopen zajistit následný servis a nezbytné proškolení pedagogů. Zúžením specifikace významné zakázky na školská zařízení tak žalobce sledoval zajištění takové úrovně kvality zakázky, kterou může bezpečně zajistit výhradně dodavatel, který potřebnými zkušenostmi disponuje. Tvrdil, že mu v tom nelze bránit. Pokud by se mu to zakazovalo, jednalo by se o příliš striktní

výklad a omezování smluvní svobody, která byla žalobcem směřována ke kvalitě plnění díla.

4. Žalobce nesouhlasil se stanoviskem žalovaného, že zúžení specifikace požadavku na významnou referenční zakázku vede k neopodstatněnému omezení trhu. Uvedl, že opodstatněná je obava žalobce, že v případě realizace dílčí části plnění zakázky nekvalifikovaným a nezkušeným dodavatelem by nebylo zajištěno naplnění specifických potřeb žalobce.
5. Tvrdil, že v rámci zadání předmětné veřejné zakázky postupoval v souladu se ZZVZ a nedopustil se žádného pochybení, kterým by ovlivnil výběr nejvhodnější nabídky. Podotkl, že žádnému účastníkovi zadávacího řízení a ani jinému subjektu nevznikla a ani nemohla vzniknout škoda, která by tvrzené porušení zákonných ustanovení potvrzovala.
6. Dále žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2014, podle kterého je správní orgán povinen při ukládání sankce za porušení rozpočtové kázně ve formě odvodu zejména zohlednit závažnost konkrétních porušení podmínek poskytnutí dotace, závažnost jednotlivých pochybení příjemce dotace ve vztahu k čerpané částce prostředků státního rozpočtu, posoudit, v jaké fázi realizace smlouvy o dílo k těmto pochybením docházelo a jaké byly dopady těchto pochybení, a vymezit, jaká část dotace byla čerpána bezchybně, a tuto bezchybnou část zhodnotit v rámci proporcionality výše odvodu. Tvrdil, že v projednávaném případě nedošlo k žádnému porušení, naopak velmi precizně se stanovily podmínky tak, aby účel dotace byl kvalitativně naplněn. K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, sp. zn. 7 Afs 107/2008, s tím, že v projednávaném případě byly veškeré prostředky čerpány na daný účel, v žádné jejich výši by nedošlo k porušení podmínek. Konečně žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 202/2007, podle kterého nikoliv každé porušení příslušné povinnosti je zároveň neoprávněné použití finančních prostředků a jako takové musí být vráceno zpět do veřejného rozpočtu. Dle žalobce byl v projednávaném případě přístup opačný, peníze nemají být vyplaceny. Odůvodnění, proč právě tato výše a proč však schází. Uzavřel, že dedukce žalovaného nemůže obstát, neboť nemá oporu v zákoně.

III. Vyjádření k podané žalobě a související vyjádření

7. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
8. Uvedl, že žaloba se drží schématu, kterým je zdůrazňování možnosti zadavatele stanovit podmínky zadávacího řízení a principu smluvní svobody, nehledě na odpovědnost zadavatele za jím určené zadávací podmínky. V zadávacím řízení platí, že je zadavatel veřejné zakázky povinen se řídit zákonným rámcem, jehož ohniskem jsou zásady zadávacího řízení dle § 6 ZZVZ. Když tedy žalobce hovoří o svém právu nastavit zadávací podmínky dle svých potřeb, je třeba si uvědomit, že toto právo má mantinely v podobě právního rámce zadávání veřejných zakázek a že tyto potřeby musí být potřebami oprávněnými a zákonem aprobovanými. Když žalobce hovoří o omezování smluvní svobody, je třeba připomenout, že se v případě zadávání veřejné zakázky nejedná o běžnou kontraktaci, při které soukromoprávní subjekty disponující vlastními prostředky uzavírají smlouvu, nýbrž se jedná o kontraktaci, ve které do popředí vstupují veřejné zájmy a při které objednatel disponuje s veřejnými prostředky, v tomto případě prostředky získanými prostřednictvím dotačního programu, které jsou vypláceny za konkrétním účelem.

9. Uvedl, že žalobci je vytýkáno, že stanovil požadavek technické kvalifikace, který spočíval v požadavku na doložení referenčních dodávek, které musely být poskytnuty školskému zařízení, což není zdůvodněno oprávněnými zájmy zadavatele. Žalovaný netvrdil, že zadavatel nemůže blíže specifikovat své požadavky na veřejnou zakázku, naopak, je to součástí jeho role jakožto zadavatele. Zadávací podmínky, jejichž součástí jsou požadavky na technickou kvalifikaci, však musí být stanoveny v souladu se ZZVZ. Ustanovení § 73 odst. 6 ZZVZ ukládá zadavateli, že pokud požaduje prokázání ekonomické nebo technické kvalifikace, musí jejich kritéria stanovit přiměřeně vzhledem ke složitosti a rozsahu předmětu veřejné zakázky. Žalovaný v rámci svého přezkumu zadávacího řízení dospěl k závěru, že podmínka, že referenční dodávky musely být poskytnuty školskému zařízení, přiměřenou vzhledem k složitosti a rozsahu předmětu veřejné zakázky není. Tvzení žalobce, že se jednalo o opatření směřující ke zlepšení kvality provedení předmětu zakázky, se žalovanému jeví jako nelogické, jelikož neshledává zkušenosti s dodávkami školskému zařízení jako záruku lepší kvality prováděného plnění. Žalobce se v žalobě ani nepokouší osvětlit, v čem shledává potřebu doložení zrovna takovýchto referenčních dodávek naproti obdobným dodávkám pro jiná zařízení, ať už pro veřejné instituce či soukromé společnosti.
10. Žalobce se toliko omezil na tvrzení, že komplexní řešení zahrnuje také integraci do školního prostředí a že technické řešení bylo navrženo tak, aby zohledňovalo specifické potřeby školství, včetně zajištění kvalifikovaného servisu a zaškolení personálu. S tímto postojem lze souhlasit, avšak tato argumentace se dotýká pouze technické specifikace předmětu veřejné zakázky, kterou zadavatel může nastavit tak, aby odpovídala jeho potřebám. Naopak nelze souhlasit s názorem, že tohoto plnění je schopen pouze dodavatel, který má zkušenosti s dodávkami pro školská zařízení. Školní prostředí není z pohledu předmětu veřejné zakázky, kterým je dodávka koncových prvků a ICT technologií a zajištění konektivity, prostředím natolik specifickým, aby bylo třeba zcela jiného plnění provedené specificky zaměřeným dodavatelem než u objektů, jako jsou např. úřady a nemocnice.
11. Co se týče opakovaného argumentu, že součástí předmětu veřejné zakázky bylo kromě dodávek rovněž zaškolení personálu a zajištění servisu dodávaných zařízení, nenacházel zde žalovaný žádná specifika pro oblast školství.
12. Žalovaný upozornil, že závěr ohledně nepřiměřenosti požadavků na kvalifikaci dodavatele a existenci skryté diskriminace vůči některým potenciálním dodavatelům je podepřen rovněž rozhodovací praxí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (viz rozhodnutí ze dne 7. 3. 2018, č. j. S056/2008/VZ-03935/2008/520/EM, ze dne 3. 11. 2015, č. j. S0588/2015/VZ-37577/2015/543/JWe).
13. K tvrzení žalobce, že žádnému subjektu nevznikla a ani nemohla vzniknout škoda, žalovaný sdělil, že v případě, kdy dojde k nezákonnému omezení množiny potenciálních dodavatelů, zadavatel skutečně škodí, ať už reálně či potenciálně, blíže neurčenému okruhu potenciálních dodavatelů, kteří se v důsledku přijatých opatření nemohou účastnit zadávacího řízení, nebo je jejich účast v zadávacím řízení podstatně omezena. Ačkoliv nelze z podstaty věci přesně vymezit konkrétní subjekty, které mohly být tímto dotčeny, zákonná úprava považuje za nežádoucí již samotnou potencialitu tohoto škodlivého účinku. Tento škodlivý účinek vůči vyloučeným dodavatelům, kteří by materiálně byli schopni požadované plnění splnit, je doplněn škodlivým účinkem vůči veřejným prostředkům, se kterými zadavatel disponuje, jelikož hrozí jejich nevhodné,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

neefektivní či neúčelné užití, jelikož nelze vyloučit, že mezi vyloučenými dodavateli mohl být dodavatel s nejvýhodnější nabídkou, což je z pohledu veřejného zájmu nežádoucí. Úkolem poskytovatele dotace je přitom zajistit, aby byly veřejné prostředky, tedy prostředky vyplácené prostřednictvím dotačních programů, užity v souladu s principy 3E, v souladu s účelem dotace a v souladu se zákonem. Jedním z prostředků, kterými poskytovatel dotace za tímto účelem disponuje, je právě nevyplacení části dotace dle § 14e rozpočtových pravidel.

14. K poukazu žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný uvedl, že jeho rozhodovací praxe je plně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, a při stanovování částky nevyplacené dotace postupuje v souladu s principem proporcionality a zároveň s principem předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů, jelikož při stanovování nevyplacené částky postupuje dle Obecných pravidel pro žadatele a příjemce, konkrétně dle Přílohy č. 5 Obecných pravidel pro žadatele a příjemce, která stanoví typově, za které pochybení je možné uložit konkrétní procentuální krácení, přičemž téměř u každého typu pochybení stanovuje kromě základní sazby i několik snížených sazeb, které poskytovatel dotace použije s ohledem na specifika každého jednotlivého případu, přičemž v úvahu bere všechny aspekty, které uvedl v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2019, č. j. 2 Afs 192/2018-74, ve kterém se Nejvyšší správní soud mimo jiné zabýval naplněním principu proporcionality právě sazebníkem finančních oprav používaným v rámci IROP. Uzavřel, že Nejvyšší správní soud sám aproboval způsob stanovení krácené částky, který žalovaný v rámci programu IROP používá. V daném případě byla stanovena část nevyplacené dotace ve výši 5 % z částky určené na podporu veřejné zakázky v rámci projektu žalobce, což je snížená sazba za daný typ pochybení. Žalovaný v rámci Informace o nevyplacení části dotace blíže odůvodňuje, jakým způsobem byla stanovena právě tato sazba.
15. V replice ze dne 16. 11. 2020 měl žalobce za to, že si žalovaný osobuje více práv vstupovat do svobodné úvahy žalobce. Úvaha žalobce byla motivována veřejným zájmem, kterým je kvalita díla. Žalobce chtěl předejít problémům s kvalitou díla, a proto požadoval dodavatele se zkušenostmi s dodávkami pro školská zařízení. Není pravda, jak tvrdí žalovaný, že zaškolení školského personálu může provádět kdekdo. Uzavřel, že se pohyboval v mezích ZZVZ, že v rámci svých práv stanovil pravidla dle své nejlepší a jasně odůvodněné úvahy a že se snažil o naplnění veřejného zájmu, kterým bude dobrá kvalita díla.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
17. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem výslovně souhlasili.
18. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 6 odst. 1 ZZVZ zadavatel při postupu podle tohoto zákona musí dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti.

- Podle § 6 odst. 2 ZZVZ ve vztahu k dodavatelům musí zadavatel dodržovat zásadu rovného zacházení a zákazu diskriminace.
- Podle § 36 odst. 1 ZZVZ zadávací podmínky nesmí být stanoveny tak, aby určitým dodavatelům bezdůvodně přímo nebo nepřímo zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely bezdůvodné překážky hospodářské soutěže.
- Podle § 73 odst. 6 ZZVZ pokud zadavatel požaduje prokázání ekonomické nebo technické kvalifikace, musí v zadávací dokumentaci přiměřeně vzhledem ke složitosti a rozsahu předmětu veřejné zakázky stanovit,
 - a) která kritéria ekonomické nebo technické kvalifikace požaduje a
 - b) minimální úroveň pro jejich splnění.

19. Soud o podané žalobě uvážil následovně:

20. Předmětem sporu mezi účastníky řízení je, zda se žalobce stanovením požadavku na prokázání technické kvalifikace uvedeným v zadávací dokumentaci veřejné zakázky s názvem „*Šance pro každého, část 1. – Zajištění konektivity škola a část. 4. – Koncové prvky, ICT a příslušenství*“ a spočívajícím v doložení tří referenčních dodávek poskytnutých školskému zařízení dopustil porušení zásady přiměřenosti a diskriminace podle § 6 odst. 1 a 2 ZZVZ, či nikoliv.
21. Úvodem soud předesílá, že se otázkou možné diskriminace potenciálních uchazečů v zadávacím řízení stanovením kvalifikačních předpokladů zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008-152. V uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*Zákaz diskriminace uvedený v § 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, zahrnuje jednak formu zjevnou, jednak formu skrytou. Za skrytou formu nepřipustné diskriminace je třeba považovat i takový postup, kterým zadavatel znemožní některým dodavatelům ucházet se o veřejnou zakázku nastavením technických kvalifikačních předpokladů zjevně nepřiměřených ve vztahu k velikosti, složitosti a technické náročnosti konkrétní veřejné zakázky, v důsledku čehož je zřejmé, že zakázku nemohou splnit někteří z potenciálních uchazečů, jež by jinak byli bývali k plnění předmětu veřejné zakázky objektivně způsobilými*“. I když výše uvedené závěry Nejvyšší správní soud vyslovil ve vztahu k předchozí právní úpravě, zdejší soud nemá žádný důvod se od těchto závěrů jakkoliv odchýlovat, a to i s ohledem na skutečnost, že oba právní předpisy upravující proces zadávání veřejných zakázek vycházejí z naprosto totožných zásad.
22. Soud po přezkoumání skutkového stavu věci přisvědčil závěru správních orgánů, že se žalobce stanovením požadavku na prokázání technické kvalifikace v předmětné zakázce dopustil porušení zásady diskriminace a přiměřenosti dle § 6 odst. 1 a 2 ZZVZ. Ze zadávací dokumentace předmětné zakázky vyplývá, že žalobce po uchazečích požadoval předložit v části 1. a části 4. veřejné zakázky tři dodávky obdobného charakteru, přičemž všechny tři zakázky musely být poskytnuty školskému zařízení. Z takto nastavených požadavků na prokázání technické kvalifikace vyplývá, že každý potenciální uchazeč, který se chtěl účastnit zadávacího řízení, musel v minulosti poskytnout tři dodávky obdobného charakteru školskému zařízení. Takovéto nastavení požadavků na technickou kvalifikaci však vylučuje ty subjekty, které sice v minulosti poskytly dodávky obdobného charakteru, avšak neučinily tak ve vztahu ke školským zařízením, ale k jiným subjektům.
23. Soud podotýká, že žalobce je při nastavení požadavků na technickou kvalifikaci povinen postupovat tak, aby nedůvodně nevyloučil ze zadávacího řízení uchazeče, kteří by byli

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

schopni realizovat veřejnou zakázku. Výlučně tak bude dosaženo účelu zadávacího řízení. Žalobce nastavením technických požadavků ze zadávacího řízení neumožnil účast dodavatelům, kteří sice v minulosti poskytl dodávky obdobného charakteru, avšak jiným subjektům než školským zařízením. Tento postup vede k odlišnému přístupu žalobce k různým dodavatelům. Odlišný přístup zadavatele k různým dodavatelům ZZVZ v obecné rovině umožňuje, avšak vždy takový přístup podmiňuje legitimními důvody. Není-li dán legitimní důvod, dochází k porušení § 6 odst. 1 a 2 ZZVZ.

24. Žalobce v podané žalobě dovozoval stanovení technických kvalifikačních předpokladů ze specifických potřeb školství, zejména s ohledem na nezbytnost zajistit kvalifikovaný servis a školení. Dle náhledu soudu takového odůvodnění nemůže obstát. Předně soudu nejsou známa žádná specifika, která by natolik zásadním způsobem odlišovala školská zařízení např. od běžných úřadů, případně větších společností. Tato specifika ostatně žalobce v podané žalobě ani blíže neosvětlil. Požadavek na zajištění kvalifikovaného servisu a školení je pak u obdobných veřejných zakázek zcela běžný. Takovýto požadavek tak nemůže jakkoliv odůvodnit odlišný přístup k dodavatelům. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že v projednávaném případě nebyl dán legitimní důvod, který by ospravedlňoval odlišný přístup žalobce k různým dodavatelům.
25. S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že se žalobce stanovením požadavků na prokázání technické kvalifikace spočívající v doložení tří referenčních dodávek poskytnutých školskému zařízení dopustil porušení zásady přiměřenosti a diskriminace podle § 6 odst. 1 a 2 ZZVZ.
26. K tvrzení žalobce o omezování smluvní svobody soud uvádí, že v projednávaném případě považuje za rozhodné, že žalobce požádal o poskytnutí dotace na realizaci předmětu veřejné zakázky. Tato dotace byla žalobci poskytnuta, a to za podmínek uvedených v rozhodnutí o poskytnutí dotace. Mezi základní podmínky, na které bylo poskytnutí předmětné dotace vázáno, náležela dle části III. odst. 1 bodu 2 podmínka, že při realizaci projektu bude uskutečňováno zadávání zakázek v souladu se ZZVZ. Jestliže tak žalobce chtěl čerpat dotaci v plném rozsahu, byl povinen vybrat dodavatele předmětné zakázky při dodržení všech podmínek stanovených ZZVZ. Jinými slovy vzhledem ke skutečnosti, že na předmět veřejné zakázky byla žalobci poskytnuta dotace, o kterou žalobce sám požádal, byla smluvní svoboda žalobce v projednávaném případě omezena ZZVZ. Žalobce tak byl povinen dostat všem povinností, které pro něj, jakožto zadavatele veřejné zakázky, vyplývají ze ZZVZ, a to včetně § 6 ZZVZ.
27. Opakovaná tvrzení žalobce, že byl motivován požadavkem na zajištění odpovídající kvality díla, soud považuje za nedůvodná. Soudu není zřejmé a z podané žaloby ani nevyplývá, na základě jakých skutečností a důvodů žalobce dospěl k závěru, že dodavatel, který poskytl dodávky školskému zařízení, poskytne požadované dílo v projednávaném případě kvalitněji (lépe) než dodavatel, který má odpovídající zkušenosti např. s úřady nebo s většími společnostmi. I tito dodavatelé by byli totiž schopni předmětné dílo a související služby poskytnout v odpovídající kvalitě.
28. Tvrzení žalobce, že žádnému subjektu nevznikla a ani nemohla vzniknout škoda, nepovažuje soud s ohledem na předmět řízení, ve kterém bylo posuzováno, zda žalobce dodržel podmínky poskytnuté dotace, či nikoliv, za relevantní. Navíc má soud za to, že v projednávaném případě mohla škoda vzniknout, a to poskytovateli dotace. Je tomu tak proto, že v případě, kdyby žalobce neomezil okruh potenciálních dodavatelů na

dodavatele, kteří mají odpovídající zkušenosti s dodávkami školskému zařízení, mohl být okruh uchazečů o předmětnou veřejnou zakázku podstatně větší a ve svém důsledku mohl žalobce obdržet i nabídku s nižší nabídkovou cenou, než činila nabídka vybraného dodavatele.

29. Námitka žalobce, že v pojednávaném případě nebyla odůvodněna výše finanční opravy, nemá oporu v rozhodnutí poskytovatele dotace. Toto rozhodnutí spolu s napadeným rozhodnutím tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Z rozhodnutí o poskytnutí dotace jednoznačně vyplývá, že poskytovatel dotace uložil žalobci finanční opravu v souladu s Obecnými pravidly pro žadatele a příjemce, konkrétně s přílohou č. 5 těchto pravidel, jež jsou součástí rozhodnutí o poskytnutí dotace. Právě tato pravidla pak příslušným způsobem individualizují výši finanční opravy, a to s ohledem na konkrétní závažnost jednání příjemce dotace, když navíc v řadě případů umožňuje snížení sazby finanční opravy. V projednávaném případě byl ze strany poskytovatele dotace aplikován bod 9 výše uvedené přílohy č. 5, který umožňoval poskytovateli dotace stanovit finanční opravu ve výši 25 %. Poskytovatel dotace finanční opravu v souladu s uvedenou přílohou snížil na 5 %, tj. na nejnižší možnou míru, a to zejména s ohledem na skutečnost, že nebyl prokázán přeshraniční význam, neboť se nejednalo o zakázku podléhající zadávacím směrnici EU, a navíc se jednalo o veřejnou zakázku, která mohla být realizována ve zjednodušeném podlimitním řízení, u kterého není povinnost zveřejnit oznámení o zahájení ve Věstníku veřejných zakázek. Dále poskytovatel dotace zohlednil, že postup zadavatele nevykazuje účelové jednání, že účel dotace byl v nejobecnějším smyslu naplněn a že soutěž o předmětnou zakázku, byť v omezené míře, proběhla. S ohledem na výše uvedené má soud v projednávaném případě za to, že správní orgány v plném rozsahu dostaly požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou žalobce v podané žalobě odkazoval, a odpovídajícím způsobem odůvodnily výši uložené finanční opravy.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Na základě výše uvedených závěrů soud žalobu zamítl pro nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobci nepřiznal náhradu nákladů, jelikož neměl ve věci ani částečný úspěch. Žalovanému náhrada nákladů řízení nepřisluší, neboť mu nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 18. února 2022

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.